

Beste ouders van Kinderkampers,

We hebben door de jaren het één en ander meegemaakt m.b.t. "heimwee". We hebben een manier ontwikkeld om daar mee om te gaan. Ik zat een tijdje terug in de wachtkamer van het ziekenhuis de Libelle van begin april 2006 te lezen (er was niks anders!) en zag daar hun advies aan ouders van kinderen met heimwee. Tot mijn verbazing (waarom eigenlijk?) kwam dat bijna precies overeen met ons "beleid". Mocht u verwachten dat uw kind(eren) last zullen hebben van heimwee, dan wilt u wellicht weten hoe wij daar mee om zullen gaan.

- ❖ **Voorbereiding.** Dit is iets wat u kunt doen. Laat uw kind niet voor het eerst in zijn of haar leven bij ons logeren. Laat uw kind vóór het kamp eens bij Oma en Opa logeren, bij een tante of een goede vriend(in). Als het kan, meer dan 1 overnachting. Praat niet over hoe moeilijk die zes dagen van het kamp zullen zijn! Hou uw kind liever voor hoe **leuk** die zes daagjes zullen zijn en hoe **snel** ze weer om zullen zijn. Vertel uw kind nooit, dat het maar hoeft te bellen en u komt hem/haar ophalen. Allereerst spreekt dat voor zich! Maar belangrijker: hiermee bevestigt u het gebrek aan zelfvertrouwen van het kind – *Mama denkt ook niet dat ik het kan*. Bovendien ontnemt deze uitspraak ons de mogelijkheid om met uw kind te werken; want de oplossing is volgens uw kind niet "er aan werken", maar "mama bellen, dat heeft ze zelf gezegd." Als u dit tegen uw kind, dat al heimwee verschijnselen heeft vertoond, zegt, blijf dan bij de telefoon zitten, want het staat vrijwel vast, dat u gebeld zult worden met het verzoek om uw kind op te komen halen.
- ❖ **Telefoneren.** Een kind met heimwee naar huis laten bellen, heeft twee resultaten: 1) U krijgt een huilend, ontroostbaar kind aan de lijn en kunt zelf amper tot rust komen, tot u hem of haar komt ophalen. 2) Tijdens het telefoongesprek vraagt uw kind: "Kom je me ophalen?" Zegt u daar "nee" op? Natuurlijk niet. Daarom is onze conclusie: bellen werkt niet, tenzij we al beslist hebben, dat het kind maar naar huis moet. Dit is in alle jaren dat we kampen draaien, nog maar 3x gebeurd – in alle gevallen was het kind voorgehouden: "*Je hoeft maar te bellen en we komen je halen.*" We houden de kinderen de eerste dagen zó druk bezig, dat ze soms amper tijd hebben om papa en mama te missen. Als wij een vrolijk kind van het sportveld moeten halen om met u te praten en het daarna zit te huilen omdat het nu mama, papa en de hond mist, zijn we samen natuurlijk erg dom bezig! Bellen i.v.m. een verjaardag, goed nieuws over een operatie, of iets dergelijks zijn hier natuurlijk uitzonderingen op. Laat u aan ons over om te beoordelen hoe we dit aanpakken?
- ❖ **Post.** Als u post stuurt, wees vrolijk, vertel wat u gedaan hebt om de week anders in te delen. Vermijdt opmerkingen over hoe veel u uw kind mist, maar vermeldt hoeveel dagen nog (nachtjes slapen), want dat is tegen de tijd dat uw kind het leest altijd minder! Verzeker uw kind, dat u weet, dat het de tijd in het kamp aankan en er vast met volle teugen van geniet (m.a.w.: wees positief).
- ❖ **Onze Aanpak.** Wij pakken heimwee aan als een vorm van angst (verlatingsangst). We houden het kind voor dat de Here Jezus angst begrijpt en dat wil helpen overwinnen. We tonen liefde, geven geborgenheid, maar houden het kind ook voor, dat zitten piekeren en zuchten geen nut heeft. We spreken met het kind over de heel leuke dingen die er op het kamp gebeuren, waar het van genieten kan, zelfs heeft genoten. We dagen het kind uit om te kiezen voor blijdschap en bidden met het kind, laten het eventueel ook zelf bidden. We bidden ook tijdens de stafvergadering voor het kind. We maken het aantal nachtjes slapen evt. inzichtelijk met een "kalendertje" waarop het kind dagelijks kan afkruisen hoeveel nachtjes nog en kan danken voor de afgelopen dag en nacht. We laten het kind niet naar huis bellen. We laten u ook niet met uw kind spreken (omdat dit averechts werkt – de eerder genoemde uitzonderingen daargelaten). Als u met mij of de groepsleider van uw kind wilt spreken om gerustgesteld te worden, dan zijn we daar **vanzelfsprekend** toe bereid.

Zoals ik al schreef, ernstige mate van heimwee komt niet vaak voor. Een beetje heimwee is normaal, misschien zelfs te hopen – uw kinderen houden toch van u en van de hond? Bijna alle gevallen van heimwee kunnen we aan, niet omdat wij zo geweldig zijn, maar omdat onze Here Jezus zo geweldig is. In Filippenzen 4:13 staat ~ "*Ik ben in staat alles te doen door Christus, Die mij daarvoor de kracht geeft.*" U wilt uw kind (zo jong als hij of zij is) toch helpen om dat nu al te leren?

David Boyd (Sparky)